

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

มหาวิทยาลัยราชภัฏ เป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น เป็นมหาวิทยาลัยที่ได้รับการยกฐานะจากสถาบันราชภัฏ และสังกัดอยู่ในสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ซึ่งมีสถานภาพเหมือนกับสถาบันอุดมศึกษาอื่น ๆ ในประเทศไทยทุกประการ คำว่า ราชภัฏ อันเป็นส่วนหนึ่งของคำประสมในคำว่า มหาวิทยาลัยราชภัฏ มีความหมายว่า ผู้อันพระราชาทรงเลี้ยง หรือมีความหมายว่า คนของพระราชา เป็นคำที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงวินิจฉัยและได้โปรดเกล้าพร้อมทั้งพระราชทานตราประจำพระองค์ให้เป็นตราประจำสถาบันจึงอาจกล่าวได้ว่า มหาวิทยาลัยราชภัฏทั้ง 41 แห่ง เป็นโพธิyalัย มหาวิทยาลัยหรือเป็นสถานอบรมสั่งสอนให้เบ็ดเสร็จ ช่วยกอบกู้บ้านเมืองให้หลุดพ้นจากโมหภูมิ ดังนั้น การกิจสำคัญของมหาวิทยาลัยราชภัฏจึงมุ่งที่จะจัดการศึกษาให้บังเกิดผลดีแก่ชาติบ้านเมืองอย่างแท้จริง ซึ่งจะทำให้มหาวิทยาลัยต้องค้นหาความคิดและทิศทางการจัดการศึกษาที่แตกต่างจากความคิดเก่า มุ่งเน้นการค้นหาคิดและทฤษฎีใหม่ตามแนวทางของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมาเป็นปรัชญานำทางในการพัฒนาประเทศ ดังที่มีพระราชดำรัสไว้ว่า การให้การศึกษานั้นกล่าวโดยวัตถุประสงค์ที่แท้จริงคือการสร้างสรรค์ความรู้ความคิด พร้อมทั้งคุณสมบัติและจิตใจที่สมบูรณ์ ให้เกิดขึ้นในตัวบุคคล เพื่อช่วยให้เขาสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างมั่นคงและราบรื่น ทั้งสามารถบำเพ็ญประโยชน์สุข เพื่อตนเพื่อส่วนรวม ตามควรแก่โอกาส ผู้ทำหน้าที่ด้านการศึกษาทุกฝ่ายทุกระดับควรจะได้มุ่งมั่นทำงานเพื่อวัตถุประสงค์นี้ยิ่งกว่าสิ่งอื่น (สำนักงานสภาสถาบันราชภัฏ, 2545, หน้า 12)

เพื่อสนองพระราชดำริมหาวิทยาลัยจึงได้ดำเนินการจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษาโดยยึดหลักการสำคัญในอันที่จะเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น เพื่อสนองพระราชดำริในการนำทฤษฎีใหม่มาเป็นปรัชญานำทางในการพัฒนาประเทศนั้น ซึ่งจะเป็นการเสริมสร้างพลังปัญญาของแผ่นดิน การบำรุงรักษา การใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของแผ่นดินอย่างสมดุลและยั่งยืน นำไปสู่การกำหนดภารกิจสำคัญของมหาวิทยาลัยซึ่งก่อนที่จะปรับเปลี่ยนเป็นมหาวิทยาลัยราชภัฏ และใช้พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏเมื่อปี พ.ศ. 2547 นั้น ได้มีรากฐานของพระราชบัญญัติวิทยาลัยครูและพระราชบัญญัติสถาบันราชภัฏมาก่อน กล่าวคือ ในส่วนของพระราชบัญญัติวิทยาลัยครูมีการกิจ ให้วิทยาลัยครูเป็นสถาบันการศึกษาและการวิจัย มีวัตถุประสงค์ให้การศึกษาวิชาการและผลิตครูถึงระดับปริญญาตรี ทำการวิจัย ส่งเสริม

วิชาชีพและวิทยฐานะของครู อาจารย์และเจ้าหน้าที่ผู้บริหารการศึกษา ทะนุบำรุงวัฒนธรรมและให้บริการวิชาการแก่สังคม (กรมการฝึกหัดครู, 2534, หน้า 1) และพระราชบัญญัติสถาบันราชภัฏ มีภารกิจคือ ให้สถาบันราชภัฏเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น มีวัตถุประสงค์ให้การศึกษาวិชาการและวิชาชีพชั้นสูง ทำการวิจัย ให้บริการวิชาการแก่สังคม ปรับปรุง ถ่ายทอดและพัฒนาเทคโนโลยี ทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม ผลิตรายและส่งเสริมวิทยฐานะครู (กองการฝึกหัดครู, 2540, หน้า 2) ตามลำดับ จนปัจจุบันนี้สถาบันราชภัฏได้เปลี่ยนสถานภาพเป็นมหาวิทยาลัยราชภัฏโดยบริหารมหาวิทยาลัย ภายใต้พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547 คือให้มหาวิทยาลัยเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นที่เสริมสร้างพลังปัญญาของแผ่นดิน ฟื้นฟูพลังการเรียนรู้ เชิดชูภูมิปัญญาท้องถิ่น สร้างสรรค์ศิลปวิทยา เพื่อความเจริญก้าวหน้าอย่างมั่นคงและยั่งยืนของปวงชน มีส่วนร่วมในการจัดการ การบำรุงรักษา การใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุลและยั่งยืน โดยมีวัตถุประสงค์ให้การศึกษ ส่งเสริมวิชาการและวิชาชีพชั้นสูง ทำการสอน วิจัย ให้บริการวิชาการแก่สังคม ปรับปรุง ถ่ายทอดและพัฒนาเทคโนโลยี ทะนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม ผลิตรายและส่งเสริมวิทยฐานะครู (พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ, 2547, หน้า 2)

ภารกิจสำคัญที่ได้กล่าวข้างต้น ส่งผลให้มหาวิทยาลัยราชภัฏต้องกำหนดทิศทางการบริหารจัดการใหม่ การบริหารจัดการเป็นหลักการสำคัญที่จะนำพามหาวิทยาลัยก้าวไปสู่จุดหมายปลายทางของการจัดการศึกษาที่พึงประสงค์ ก่อให้เกิดประโยชน์แก่ประเทศชาติ เป็นไปตามแนวคิดของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 โดยเฉพาะมาตรา 6 ต้องการพัฒนากคนไทยให้เป็นผู้มีสติปัญญา มีจริยธรรมและอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2545, หน้า 5) การอยู่ในสังคมอย่างมีความสุขจะเกิดขึ้นและเป็นจริงได้ก็ต่อเมื่อเราทำให้ประชาชนที่อาศัยอยู่ทั่วประเทศ โดยเฉพาะในท้องถิ่นมีความสุข ซึ่งถือเป็นภารกิจที่สำคัญยิ่งของมหาวิทยาลัยราชภัฏ คำว่าท้องถิ่นเป็นคำที่บ่งบอกลักษณะสำคัญของสังคม โดยเฉพาะสังคมที่อยู่ในระดับท้องถิ่น อันได้แก่ หมู่บ้าน ตำบล อำเภอ จังหวัด หรือภาคต่างๆ ของประเทศ การที่จะทำให้คนในสังคมหรือในท้องถิ่นอยู่อย่างมีความสุข จำเป็นต้องอาศัยการจัดการศึกษา เพราะการจัดการศึกษา เป็นองค์ประกอบหรือเป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้คนในสังคมหรือคนในท้องถิ่นอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข รัฐบาลได้ตระหนักถึงความสำคัญของคำว่าท้องถิ่น ด้วยคำนึงถึงว่าหากท้องถิ่นทุกแห่ง มีความเจริญหรือได้รับการพัฒนาแล้ว ประเทศชาติซึ่งเป็นที่ยรวมของความเป็นชาติ ก็จะได้รับ การพัฒนาไปด้วย ประเทศชาติจะพัฒนาได้ ก็จำเป็นต้องอาศัยสถาบันการศึกษา รัฐบาลจึงได้ยกฐานะสถาบันราชภัฏทั้ง 41 แห่งทั่วประเทศเป็นมหาวิทยาลัย ด้วยว่าความเป็นมหาวิทยาลัยซึ่งอยู่ใน

ท้องถิ่น จะเป็นมหาวิทยาลัยที่สัมพันธ์แนบแน่นอยู่กับชุมชน จะช่วยให้ท้องถิ่นหรือชุมชนเหล่านั้นได้รับการพัฒนาไปในทิศทางที่พึงประสงค์ เพราะสถาบันย่อมจะรู้สภาพและข้อเท็จจริงของท้องถิ่นเป็นอย่างดี การที่รัฐบาลได้สนับสนุนการบริหารจัดการศึกษา โดยการยกฐานะสถาบันราชภัฏซึ่งตั้งอยู่ในจังหวัดในภูมิภาคต่าง ๆ ของประเทศเป็นมหาวิทยาลัยราชภัฏนั้น ย่อมหมายความว่า รัฐบาลได้เล็งเห็นสภาพของความคล่องตัวในการที่จะพัฒนาหรือส่งเสริมภูมิปัญญาของท้องถิ่นให้มีศักยภาพมากที่สุด

การที่จะทำให้มหาวิทยาลัยราชภัฏมีประสิทธิภาพตอบสนองความต้องการและปัญหาของท้องถิ่นได้นั้นจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้บริหารจะต้องตัดสินใจบริหารจัดการให้เป็นไปตามหลักการนโยบาย เป็นไปตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ. ศ. 2547 บริหารจัดการให้บรรลุวัตถุประสงค์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏคือบริหารจัดการมหาวิทยาลัยให้มีประสิทธิภาพ และ บริหารให้แตกต่างจากการบริหารสถาบันราชภัฏ กำหนดวิสัยทัศน์ พันธกิจ วัตถุประสงค์ ตัวชี้วัด กลยุทธ์ กิจกรรม งบประมาณให้ชัดเจน

การกำหนดวิสัยทัศน์สำหรับการบริหารจัดการมหาวิทยาลัยราชภัฏ ภายใต้พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547 เป็นการมองภาพในอนาคตว่า มหาวิทยาลัยราชภัฏจะต้องบริหารจัดการไปในทิศทางใดจึงจะประสบความสำเร็จตามอุดมการณ์สูงสุด คือการเป็นมหาวิทยาลัยเพื่อพัฒนาท้องถิ่น สมเกียรติ พงษ์ไพบูลย์ (2546, หน้า 1-2) ได้กล่าวถึงลักษณะมหาวิทยาลัยเพื่อพัฒนาท้องถิ่นไว้ว่าประกอบด้วยอัตลักษณ์ ซึ่งเกี่ยวเนื่องกับการบริหารจัดการที่เน้นความสำคัญของมหาวิทยาลัยราชภัฏ สรุปได้ว่า มหาวิทยาลัยราชภัฏเป็นมหาวิทยาลัยที่มีการดำเนินการสัมพันธ์กับบริบทสิ่งแวดล้อม มีลักษณะสอดคล้องกับชุมชน มีชุมชนร่วมกันสร้างสรรค์ เป็นมหาวิทยาลัยที่ตั้งอยู่บนความไว้วางใจของชุมชน เป็นมหาวิทยาลัยที่ใช้ปัญหาเป็นตัวตั้ง เป็นมหาวิทยาลัยสืบค้นและสืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่นเพื่อการแก้ไขปัญหา เป็นมหาวิทยาลัยที่สร้างองค์แห่งความรู้ใหม่ด้วยตนเอง เป็นมหาวิทยาลัยที่เลือกสรร กลั่นกรองภูมิปัญญาและวิทยาการต่าง ๆ เพื่อการแก้ปัญหา คำกล่าวที่แสดงถึงความสำคัญอันจะทำให้องค์กรประสบความสำเร็จได้นี้สอดคล้องกับหลักการบริหารจัดการที่ ศิโรจน์ ผลพันธิน (2544, หน้า 3-5) ใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาสถาบันราชภัฏสวนดุสิตจนประสบความสำเร็จ ด้วยการยึดเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ของสถาบันเป็นหลัก โดยสถาบันจะต้องกำหนดภาพในอนาคต (Scenario) หรือวิสัยทัศน์ (Vision) หรือภาพลักษณ์ของสถาบันให้ชัดเจน เปลี่ยนจากการมอง พนักงานเป็นทรัพยากรของสถาบันเป็นการมองพนักงานเป็นคนจากที่เคยใช้พนักงานในรูปของปัจเจกบุคคลก็ปรับเปลี่ยนมาเป็นรูปการบริหารจัดการแบบทีมงาน ปรับการบริหารจัดการเป็นแบบแนวตั้งมาเป็นการบริหารจัดการแบบแนวนอน เดิมมุ่งเน้นที่นายมาเป็นการเน้นที่กระบวนการ และใช้

เทคโนโลยีสารสนเทศมาช่วยดำเนินการ จากเดิมที่เน้นการประเมินมาเน้นการพัฒนา จากที่เคยเน้นประสิทธิภาพ (Efficiency) มาเน้นที่ประสิทธิผล (Effectiveness) แนวคิดการบริหารแบบดังกล่าว น่าจะนำไปใช้กับมหาวิทยาลัยราชภัฏแห่งอื่นและสามารถทำให้เกิดประสิทธิผลของการบริหารจัดการได้อย่างแท้จริง หากผู้บริหารมหาวิทยาลัยมีวิสัยทัศน์มองภาพการบริหารจัดการในอนาคตชัดเจนแล้ว การบริหารจัดการย่อมจะประสบความสำเร็จ ทำให้การบริหารจัดการมีประสิทธิภาพก่อให้เกิดประสิทธิผลได้

สมุน อมรวิวัฒน์ (2543) ได้กล่าวไว้ในคำนำเสนอในหนังสือ ราชภัฏ: มหาวิทยาลัยของประชาชน ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความสำคัญซึ่งจะเป็นแนวทางในการบริหารจัดการให้เห็นประวัติความเป็นมา อุดมการณ์ ภารกิจหรือพันธกิจ โครงสร้างและระบบการบริหารจัดการ ตลอดจนองค์ประกอบต่าง ๆ โดยเฉพาะได้หยิบยกคำว่า โพธิยาลัยมหาวิทยาลัยมาเป็นวิสัยทัศน์ว่า มหาวิทยาลัยราชภัฏมีการศึกษาที่ยอมรับกันมาทุกยุคทุกสมัย คือ มีชีวิตพัฒนาและสังคมมีสันติภาพ อันก่อเกิดจากกระบวนการเรียนรู้ สั่งสอน ฝึกฝน อบรมบ่มนิสัยพัฒนามนุษย์ทั้งกาย จิต และปัญญา สถาบันราชภัฏหรือมหาวิทยาลัยราชภัฏจึงเป็นคนของพระราชา ข้าของแผ่นดิน เป็นต้น และกล่าวว่าบัณฑิตของมหาวิทยาลัยราชภัฏจึงต้องสร้างศรัทธา ความเชื่อถือ แสดงศักยภาพ อำนาจในตนและวิชาชีพ พัฒนาบุคลิกภาพ เพื่อรวมพลังกันเป็นหนึ่งเดียวกับประชาชน แก้ปัญหาวิกฤติสู่สังคมที่ร่มเย็นเป็นสุข จากคำกล่าวที่แสดงถึงคุณลักษณะของบัณฑิตมหาวิทยาลัยราชภัฏนี้ แสดงให้เห็นว่าการบริหารการจัดการมหาวิทยาลัยราชภัฏเน้นที่ประสิทธิผล ซึ่งได้แก่ บัณฑิตที่สำเร็จการศึกษา การที่บัณฑิตที่สำเร็จการศึกษามีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ดังกล่าวนี้ก็แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของการบริหารจัดการมหาวิทยาลัยราชภัฏ

การบริหารจัดการมหาวิทยาลัยราชภัฏ นอกจากจะกำหนดเป็นวิสัยทัศน์หรือแนวคิดในการมองการณ์ไกลแล้ว แนวคิดในการมองภาพในอนาคตนั้นจะต้องนำมากำหนดให้เป็นภารกิจหรือพันธกิจ (Mission) ซึ่งจะต้องเป็นไปตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547 ที่กำหนดภารกิจหรือพันธกิจไว้ สรุปได้ว่า มหาวิทยาลัยราชภัฏจะต้องมุ่งบริหารจัดการศึกษา มุ่งผลิตบัณฑิตให้มีความรู้ความสามารถ มีความเป็นเลิศ โดยใช้รูปแบบการบริหารจัดการศึกษา เช่น การพัฒนาหลักสูตร เป็นต้น มหาวิทยาลัยราชภัฏจะต้องสนับสนุนส่งเสริมให้มีการวิจัย มีการพัฒนาศักยภาพการวิจัยแก่บุคลากรของมหาวิทยาลัย เพื่อส่งเสริมความเป็นเลิศทั้งในการวิจัยของอาจารย์และนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏจำเป็นต้องทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมโดยการเผยแพร่ความรู้และบริการสังคมด้านศิลปวัฒนธรรมซึ่งจะกระทำควบคู่กับการบริหารจัดการด้านการบริการทางวิชาการแก่สังคม มหาวิทยาลัยราชภัฏมีพันธกิจที่สำคัญอย่างยิ่งได้แก่ การผลิตครูและส่งเสริม

วิทยฐานะครู โดยส่งเสริมและพัฒนาทุกวิถีทางที่จะยกฐานะครูให้มีผลงานทางวิชาการ มีผลงานสร้างสรรค์ มีคุณธรรมจริยธรรมและดำรงตนอยู่ในฐานะปราชญ์บุคคลที่สำคัญ

การบริหารจัดการมหาวิทยาลัยราชภัฏ หากได้ดำเนินการบริหารที่ไร้ทิศทาง ไร้วิสัยทัศน์และไม่มีการนำวิสัยทัศน์มากำหนดเป็นภารกิจหรือพันธกิจ กำหนดเป็นวัตถุประสงค์เพื่อนำไปจัดทำกรอบการวางแผนกลยุทธ์ แผนพัฒนา และแผนปฏิบัติการแล้ว ก็จะก่อให้เกิดสภาพปัญหาในการบริหารจัดการ ทำให้การบริหารจัดการเกิดภาวะชะงักงัน ทำให้การผลิตบัณฑิตไม่เป็นไปในทิศทางที่พึงประสงค์ ดังนั้นมหาวิทยาลัยราชภัฏจำเป็นต้องกำหนดจุดประสงค์ หรือกำหนดวัตถุประสงค์ของการบริหารจัดการว่าต้องการบรรลุจุดมุ่งหมายอย่างไร ซึ่งเมื่อมหาวิทยาลัยราชภัฏกำหนดวัตถุประสงค์ไว้อย่างชัดเจนแล้ว การบริหารจัดการย่อมจะก่อให้เกิดศักยภาพในการบริหาร และนำไปสู่เป้าหมายของมหาวิทยาลัยที่ตั้งไว้

กลยุทธ์ถือว่าเป็นหลักสำคัญในการบริหารจัดการ เพราะแนวความคิดอันเกิดจากการมีข่าวสารข้อมูล จะนำไปสู่การคัดกรองและนำมากำหนดวิสัยทัศน์ กำหนดพันธกิจ กำหนดวัตถุประสงค์ เป็นต้น เป็นแผนกลยุทธ์ นำไปปฏิบัติและก่อให้เกิดการพัฒนาแผนอย่างต่อเนื่อง หากมหาวิทยาลัยไม่ได้กำหนดหลักการแนวคิดต่าง ๆ ไว้ในแผนกลยุทธ์ แผนพัฒนา แผนปฏิบัติการแล้ว การบริหารจัดการอาจจะไม่สัมฤทธิ์ผลตามที่ต้องการ อย่างไรก็ตามการบริหารจัดการจำเป็นต้องมีข่าวสารข้อมูล เพื่อการเป็นนักบริหารข่าวสาร ข้อมูลแบบบูรณาการ (Chief Information Officer) จำเป็นต้องมีนักบริหารที่ตัดสินใจในการดำเนินการบริหารจัดการ (Chief Operation Officer) เพราะนักบริหารซึ่งทำหน้าที่บริหารจัดการมหาวิทยาลัยราชภัฏเหล่านี้จะรายงาน หรือป้อนข่าวสารข้อมูล ป้อนข้อมูลในการดำเนินการหรือข้อมูลการปฏิบัติการแก่ผู้บริหารมหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นผู้บริหารสูงสุด ซึ่งมีอำนาจในการตัดสินใจที่จะนำพามหาวิทยาลัยไปสู่แนวทางที่พึงปรารถนา การที่ผู้บริหารมหาวิทยาลัยสามารถตัดสินใจในการบริหารจัดการได้ด้วยตนเองนั้น เพราะมหาวิทยาลัยอยู่ในฐานะเป็นสถาบันการศึกษาที่เป็นนิติบุคคล จึงอาจกล่าวได้ว่า การบริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏ ภายใต้พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547 เป็นกระบวนการบริหารจัดการเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ วิสัยทัศน์ พันธกิจ แผนกลยุทธ์ แผนพัฒนา แผนปฏิบัติการ เป็นไปตามแนวนโยบายของรัฐบาล เป็นไปตามแนวนโยบายของมหาวิทยาลัย และแนวนโยบายตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ รวมทั้งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏทุกประการการกำหนดวิสัยทัศน์ พันธกิจ วัตถุประสงค์ นโยบาย และการกำหนดหลักการสำคัญใด ๆ เพื่อให้เกิดความคล่องตัวในการบริหารจัดการอันจะผูกพันกับงบประมาณในประเด็นที่ว่า การจัดท่างบประมาณมีการกำหนดการทำงานเป็นฐาน (Performance Based Budgeting) ซึ่งจะส่งผลดีต่อการบริหารจัดการมหาวิทยาลัยราชภัฏได้เป็นอย่างดี

ความสำคัญในการบริหารจัดการมหาวิทยาลัยราชภัฏ ที่ได้กล่าวมานี้ ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษารูปแบบการบริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏ ภายใต้พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547 ซึ่งเป็นภาพการบริหารจัดการอันจะเกิดในอนาคต ซึ่งถ้าหากได้มีการบริหารจัดการตามผลการวิจัยที่จะเกิดมีขึ้นนี้แล้ว จะส่งผลให้มหาวิทยาลัยราชภัฏดำเนินไปในแนวทางที่ถูกต้อง ตามแนวพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวในการทำให้มหาวิทยาลัยราชภัฏเป็นโพธิ์ชาติมหาวิทยาลัยอย่างแท้จริง นอกจากนี้แล้วผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาเรื่องนี้เพราะพระราชบัญญัติกำหนดให้มหาวิทยาลัยราชภัฏมีภารกิจที่สำคัญทั้ง 8 ด้าน คือส่งเสริมวิชาการและวิชาชีพชั้นสูง ทำการสอน วิจัย ให้บริการทางวิชาการแก่สังคม ปรับปรุงถ่ายทอดและพัฒนาเทคโนโลยี ทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม ผลิตครูและส่งเสริมวิทยฐานะครู ซึ่งเป็นภารกิจที่แตกต่างไปจากเดิมของภารกิจ เมื่อครั้งที่เป็นสถาบันราชภัฏ กฎหมายก็ให้มีภารกิจเหมือน ๆ กัน ซึ่งกฎหมายพระราชบัญญัติสถาบันราชภัฏ พ.ศ. 2538 ก็กำหนดภารกิจให้เหมือนกัน แต่สถาบันราชภัฏทั้ง 36 แห่ง ก็ปฏิบัติการกิจได้สำเร็จในระดับที่แตกต่างกัน บางสถาบันได้รับความนิยมนักศึกษาและประชาชนทั่วไปทั้งด้านการบริหารงานวิชาการ ทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม บริการชุมชน วิจัย ยกตัวอย่าง เช่น มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต (เดิมคือสถาบันราชภัฏสวนดุสิต) มีชื่อเสียงได้รับการยอมรับทั้งในและต่างประเทศ ด้วยเหตุที่มีผู้บริหารสูงสุดเป็นผู้มีวิสัยทัศน์กว้างไกล มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีความสามารถโดดเด่นในการบริหารงานการศึกษาระดับอุดมศึกษา สามารถบริหารจัดการให้มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตปฏิบัติการกิจได้ครบถ้วนตามบทบาทที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติสถาบันราชภัฏ พุทธศักราช 2538 และตามบทบาทหน้าที่ของสถาบันอุดมศึกษาอย่างมีคุณภาพดีเยี่ยม บังเกิดประโยชน์ต่อการพัฒนาการศึกษา สังคมและประเทศชาติเป็นอย่างยิ่งในการดำเนินงานเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด สถาบันกำหนดภาพในอนาคต (Scenario) วิสัยทัศน์ (Vision) และภาพลักษณ์ (Image) ไว้อย่างชัดเจน สถาบันราชภัฏได้กำหนดแบบแผนแนวความคิดการจัดองค์กรใหม่ เพื่อให้สอดคล้องกับความเจริญด้านเทคโนโลยี การเปลี่ยนแปลงของสิ่งแวดล้อม ตลอดจนแนวคิดของการจัดการศึกษาใหม่ โดยปรับกระบวนการทัศน์การพัฒนาสถาบันฯ จากเดิมที่มองพนักงานเป็น “ทรัพยากร” สถาบันได้มองพนักงานเป็น “คน” จากที่เคยใช้พนักงานในรูปของ “ปัจจัยบุคคล” ก็เปลี่ยนมาใช้พนักงานในรูปทีมงาน แต่ก่อนการทำงานเน้นที่นาย ปัจจุบันเน้นที่กระบวนการจากที่เคยใช้ระบบสารสนเทศเพื่อคุมพนักงาน ก็เปลี่ยนมาเป็นเพื่อช่วยพนักงาน จากที่มุ่งเน้นการประเมินพนักงาน ก็เปลี่ยนมาเป็นพัฒนาพนักงาน และการปฏิบัติงานเดิมคำนึงถึงประสิทธิภาพ (Efficiency .. Do thing right) เป็นหลัก ก็เปลี่ยนมาเป็น “ประสิทธิผล” เป็นหลัก (Effectiveness.....Do the right thing) (ศศ.ศิริโรจน์ ผลพันธิน, 2544, หน้า 3) ซึ่งในขณะเดียวกันก็ยังมีมหาวิทยาลัยราชภัฏหลาย ๆ แห่งที่ยังไม่สามารถที่จะบริหาร

จัดการมหาวิทยาลัยให้บรรลุวัตถุประสงค์ได้ยกตัวอย่างภาพรวมการประเมินภายนอกของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมาโดยผู้ประเมินภายนอก ของสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน) หรือ สมศ. ได้มองภาพรวมของการบริหารจัดการมหาวิทยาลัยว่ามหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมามีจุดเด่นในการบริหารจัดการงบประมาณ บางหน่วยงานมีศักยภาพที่สามารถแสดงเอกลักษณ์ในการเป็นที่พึ่งของสังคมในท้องถิ่นและมหาวิทยาลัยมีรากเหง้ามาจากการเป็นสถาบันที่ผลิตบุคลากรสายครุศาสตร์ก่อให้เกิดความแข็งแกร่งในสาขาวิชาดังกล่าว และเป็นที่ยอมรับของสังคม แต่ขณะเดียวกันก็มีสิ่งดำเนินการอยู่แล้วแต่ยังไม่ดีเท่าที่ควรที่ต้องปรับปรุง เช่นระบบและกลไกการประกันคุณภาพของมหาวิทยาลัย การบริหารจัดการภายในมหาวิทยาลัยเกี่ยวกับการจัดการรายได้ การสร้างหน่วยงานที่ซ้ำซ้อน การทำงานที่ขาดความร่วมมือ และนอกจากนี้ควรมีจุดที่ควรสนับสนุนเป็นสิ่งที่มียู่ในแผนแต่ยังไม่ได้ดำเนินการ เช่น การวิจัยที่ยังไม่ชัดเจนในทิศทาง หลายหน่วยงานมีศักยภาพสูงแต่ขาดการประชาสัมพันธ์ให้สังคมท้องถิ่นได้รู้ ส่งเสริมสนับสนุนงบประมาณ ให้กับโปรแกรมวิชาที่มีศักยภาพให้ปฏิบัติการกิจได้อย่างเต็มความสามารถ เพื่อเป็นเกียรติภูมิแก่มหาวิทยาลัย พัฒนาบุคลากรด้านการสอน วิจัยให้เกิดการพัฒนาทางวิชาการ การจัดการฐานข้อมูลและระบบสารสนเทศของมหาวิทยาลัยเพื่อเป็นพื้นฐานการพัฒนาองค์กร (มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา, 2549, หน้า 2)

จากที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสงสัยว่าวิธีการบริหารจัดการของอธิการบดี รองอธิการบดี คณบดี รองคณบดี ทีมบริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏมทบพมทมาทก ต่อระดับความสำเร็จของการบริหาร ซึ่งปัจจุบันนี้ฝ่ายนิติบัญญัติได้ตราพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547 มีผลบังคับใช้แล้ว และได้กำหนดภารกิจให้กับมหาวิทยาลัยราชภัฏทั้ง 8 ด้านตามที่เสนอมาข้างต้น ถ้ามหาวิทยาลัยราชภัฏจะปฏิบัติการกิจทั้ง 8 ด้านนี้ให้สำเร็จควรทำอย่างไร ควรจะเป็นรูปแบบอย่างไร จะใช้ทรัพยากรทางการบริหารที่มีอยู่ไม่ว่าจะเป็นการบริหารบุคคล งบประมาณ การบริหารงานทั่วไปและการบริหารงานวิชาการ จะบริหารจัดการอย่างไรจึงจะทำให้การบริหารประสบความสำเร็จ และได้ศึกษาความเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิและผู้บริหารสถาบันราชภัฏเดิม ซึ่งปัจจุบันเป็นอธิการบดีที่ประสบความสำเร็จ น่าจะนำไปสู่การคิด การสังเคราะห์ การพัฒนารูปแบบการบริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏภายใต้กฎหมายใหม่ ทีมมหาวิทยาลัยราชภัฏแต่ละแห่งสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการบริหารจัดการมหาวิทยาลัยได้สำเร็จ เพราะฉะนั้นวัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้คือรูปแบบการบริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏ ภายใต้พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547 เพื่อให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลควรเป็นอย่างไร ซึ่งเป็นไปตามหลักการบริหารจัดการบ้านเมืองที่ดี

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

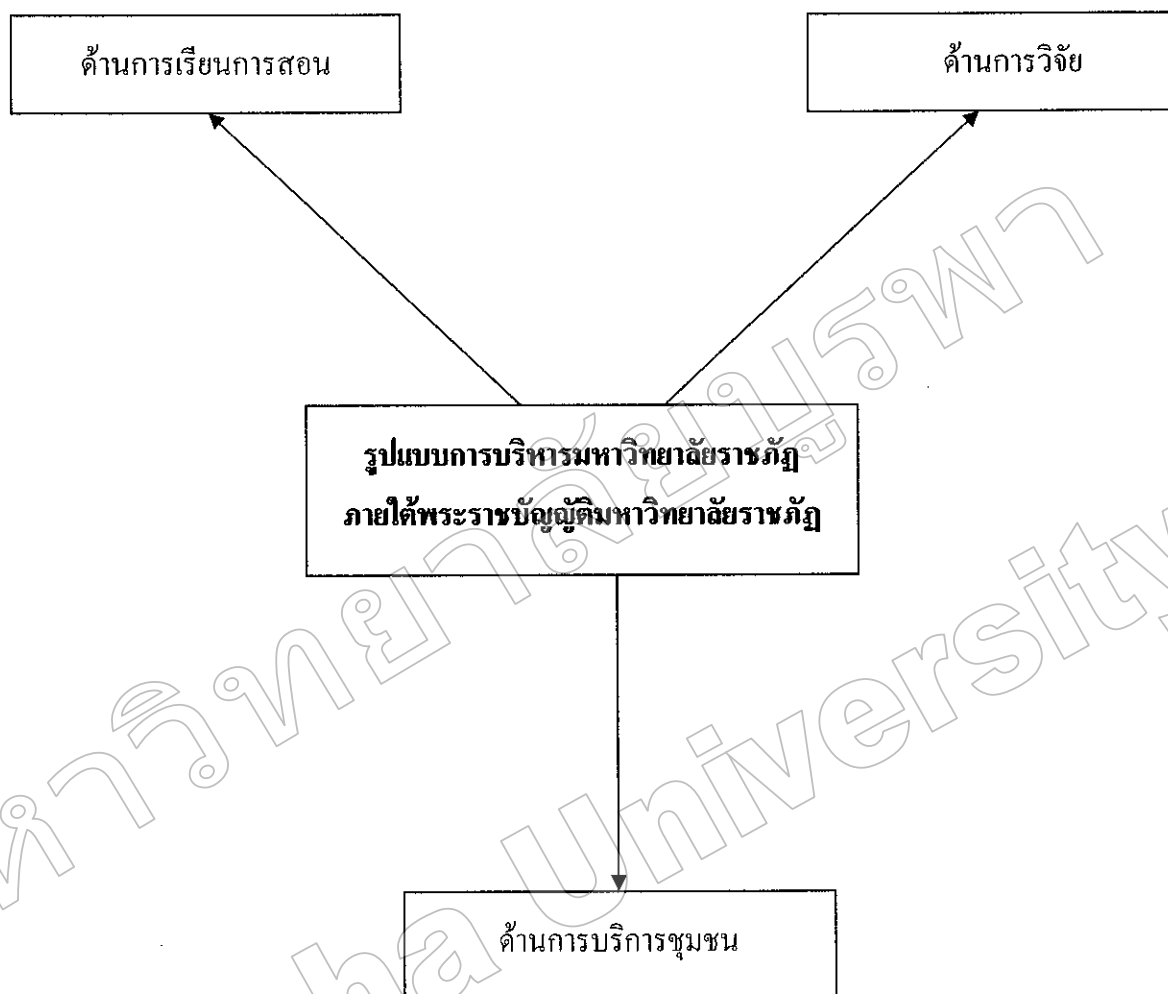
เพื่อศึกษารูปแบบการบริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏในการเรียนการสอน ด้านการวิจัย และด้านการบริการชุมชน ภายใต้พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547

คำถามการวิจัย

รูปแบบการบริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏ ภายใต้พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547 ควรเป็นอย่างไร

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การทำวิจัยเรื่อง รูปแบบการบริหารจัดการมหาวิทยาลัยราชภัฏ ภายใต้พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547 ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาพระราชบัญญัติสถาบันราชภัฏและพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเป็นแนวความคิด และจัดทำเป็นกรอบความคิด (Conceptual Framework) สำหรับการวิจัยดังนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อมหาวิทยาลัยราชภัฏในอนาคต ในประเด็นที่สามารถนำผลจากการวิจัยนี้ไปประยุกต์ใช้ในการบริหารจัดการมหาวิทยาลัยให้เป็นไปในแนวทางที่เป็นรูปธรรมสามารถตอบสนองปณิธานคือ การพัฒนาท้องถิ่น ส่งเสริมวิชาการและวิชาชีพชั้นสูง ทำการสอน วิจัย ให้บริการทางวิชาการแก่สังคม ปรับปรุงถ่ายทอดและพัฒนาเทคโนโลยี ทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม ผลิตครูและส่งเสริมวิทยฐานะครูตามหลักปรัชญานำทางในการพัฒนาประเทศ ที่มีประสิทธิภาพ ก่อให้เกิดประสิทธิผลสูงสุด

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัย รูปแบบการบริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏ ภายใต้พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547 ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตการวิจัย ดังนี้

1. การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษารูปแบบการบริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏ ภายใต้พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547 ที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลและสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางการบริหารมหาวิทยาลัยให้ประสบผลสำเร็จ
2. ประเด็นในการศึกษาค้นคว้า มุ่งศึกษาด้านการเรียนการสอน ด้านการวิจัย และด้านการบริการชุมชน โดยวิธีการวิเคราะห์ สังเคราะห์แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องรวมทั้งแนวความคิด วิสัยทัศน์ ประสพการณ์ ของผู้ทรงคุณวุฒิ
3. การสร้างรูปแบบการบริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏ ภายใต้พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547 ซึ่งตรวจสอบโดยผู้ทรงคุณวุฒิ
4. ประเมินรูปแบบการบริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏ ภายใต้พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547 เกี่ยวกับความเหมาะสม และความเป็นไปได้โดยผู้ทรงคุณวุฒิ
5. รูปแบบการบริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏ ภายใต้พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547
6. ผู้วิจัยได้สอบถามความคิดเห็นผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏที่มีต่อรูปแบบการบริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏ ภายใต้พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547 ซึ่งประกอบด้วยผู้บริหารระดับสูงและผู้บริหารระดับกลาง

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาเฉพาะด้านการเรียนการสอน ด้านการวิจัย และด้านการบริการชุมชน เนื่องจากภารกิจทั้ง 3 ด้าน แต่ละด้านเป็นปัญหาเร่งด่วนที่มหาวิทยาลัยราชภัฏทุกแห่งจะต้องหาแนวทางปรับปรุงเพื่อนำไปสู่การพัฒนามหาวิทยาลัยราชภัฏได้อย่างมีรูปธรรม มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ส่วนด้านการทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมนั้น เป็นภารกิจที่มหาวิทยาลัยราชภัฏปฏิบัติเป็นประจำและสามารถปฏิบัติได้เป็นอย่างดีและบรรลุเป้าหมายตามที่วางไว้อยู่แล้ว เนื่องจากมหาวิทยาลัยราชภัฏแต่ละแห่ง มีวิวัฒนาการมาจากวิทยาลัยครู ต่อมาเปลี่ยนเป็นสถาบันราชภัฏและเป็นมหาวิทยาลัยราชภัฏตามลำดับ ซึ่งวิวัฒนาการของสถาบันอุดมศึกษาที่กล่าวถึงนี้ต่างก็เป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น มีวัตถุประสงค์ให้การศึกษาวិชาการและวิชาชีพขั้นสูง ทำการวิจัย ให้การบริการวิชาการแก่สังคม ปรับปรุงถ่ายทอดและพัฒนาเทคโนโลยี ทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม ผลิตครูและส่งเสริมวิทยฐานะครู นอกจากนี้ มหาวิทยาลัยราชภัฏแต่ละแห่งล้วนมีที่ตั้งอยู่ในชุมชน จึงถือเป็นส่วนหนึ่งของชุมชนที่มีส่วนร่วมในกิจกรรมด้านทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมด้วยตลอดมา

นิยามศัพท์เฉพาะ

มหาวิทยาลัยราชภัฏ หมายถึง สถาบันอุดมศึกษาของรัฐ ซึ่งเป็นสถาบันที่ตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547 เป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นที่มุ่งดำเนินการกิจสำคัญ ได้แก่ ส่งเสริมวิชาการและวิชาชีพชั้นสูง ทำการสอน วิจัย ให้บริการทางวิชาการแก่สังคม ปรับปรุงถ่ายทอดและพัฒนาเทคโนโลยี ทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม ผลิตครู และส่งเสริมวิทยฐานะครู ประกอบด้วยสถาบันที่ตั้งอยู่ตามภูมิภาคต่าง ๆ จำนวน 40 แห่ง ซึ่งสังกัดอยู่ในสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา

รูปแบบการบริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏ หมายถึง รูปแบบการบริหารจัดการที่เหมาะสมกับมหาวิทยาลัยราชภัฏ ที่ใช้แนวคิดทฤษฎีหลากหลายเพื่อให้วิสัยทัศน์และวัตถุประสงค์บรรลุภายใต้พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547 ตามมาตรา 7 ให้มหาวิทยาลัยเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นที่เสริมสร้างพลังปัญญาของแผ่นดิน ฟื้นฟูพลังการเรียนรู้ เชิดชูภูมิปัญญาท้องถิ่น สร้างสรรค์ศิลปวิทยา เพื่อความเจริญก้าวหน้าอย่างมั่นคงและยั่งยืนของปวงชน มีส่วนร่วมในการจัดการ การบำรุงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุลและยั่งยืน โดยมีวัตถุประสงค์ให้การศึกษา ส่งเสริมวิชาการและวิชาชีพชั้นสูง ทำการสอน วิจัย ให้บริการวิชาการแก่สังคม ปรับปรุง ถ่ายทอดและพัฒนาเทคโนโลยี ทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม ผลิตครูและส่งเสริมวิทยฐานะครู โดยศึกษาในด้านการเรียนการสอน การวิจัย และการบริการชุมชน

ด้านการเรียนการสอน หมายถึง การบริหารการจัดการเรียนการสอนให้บรรลุวัตถุประสงค์ ตามภาระหน้าที่ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ที่ต้องผลิตบัณฑิตที่มีความรู้คู่คุณธรรม ล้ำนึกความเป็นไทย มีความรัก ผูกพันต่อท้องถิ่น อีกทั้งส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิตในชุมชน เพื่อให้คนในท้องถิ่นรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลง โดยบัณฑิตดังกล่าวจะต้องให้มีจำนวนและคุณภาพสอดคล้องกับแผนการผลิตบัณฑิตของประเทศ เสริมสร้างความเข้มแข็งของวิชาชีพครู ผลิตและพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษาให้มีคุณภาพและมาตรฐานเหมาะสมกับวิชาชีพครู

ด้านการวิจัย หมายถึง การศึกษาการวิจัยโดยมุ่งแสวงหาความจริงเพื่อสู่ความเป็นเลิศทางวิชาการ บนพื้นฐานของภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทย และภูมิปัญญาสากล ทั้งศึกษา วิจัย ส่งเสริมและสืบสานโครงการอันเนื่องมาจากแนวพระราชดำริเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น และศึกษาเทคโนโลยีพื้นบ้านและเทคโนโลยีที่เหมาะสมกับการดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพของคนในท้องถิ่น รวมถึงการแสวงหาแนวทางเพื่อส่งเสริมให้เกิดการจัดการ การบำรุงรักษา และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุล รวมทั้งการวิจัยเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น

ด้านการบริการชุมชน หมายถึง การเข้าไปช่วยเหลือ สนับสนุนร่วมมือร่วมใจในการบริหารจัดการเพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งให้กับชุมชน และการช่วยเหลือเกื้อกูลกันระหว่างมหาวิทยาลัย กับชุมชน องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นและองค์กรอื่นทั้งในและต่างประเทศ เพื่อการพัฒนาท้องถิ่น เรียนรู้และเสริมสร้างความเข้มแข็งของผู้นำชุมชน ผู้นำศาสนาและนักการเมืองท้องถิ่นในการบริหารการพัฒนาชุมชนและท้องถิ่นเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นรวม

ผู้ทรงคุณวุฒิ หมายถึง ผู้ที่มีความรู้และประสบการณ์เป็นที่ยอมรับ หรือเป็นผู้ที่เคยเป็นผู้บริหารมหาวิทยาลัยในระดับอธิการบดี รองอธิการบดี คณบดี นายกสภามหาวิทยาลัยหรือเป็นผู้ที่มีประสบการณ์ในวิชาชีพเฉพาะทางซึ่งได้รับการยอมรับในวงการวิชาการ หรือเป็นผู้ที่มีประสบการณ์ทางด้านการเรียนการสอน ด้านการวิจัย และด้านการบริการชุมชน ในมหาวิทยาลัย ราชภัฏหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่น ๆ เช่น นายกสภามหาวิทยาลัย กรรมการสภามหาวิทยาลัย เป็นต้น ซึ่งในการวิจัยนี้กำหนดให้เป็นผู้ถูกสัมภาษณ์และตรวจสอบแบบที่ได้ร่างขึ้น

ผู้บริหาร หมายถึง ผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏซึ่งมีความเชี่ยวชาญในการปฏิบัติการบริหารจัดการ ในการวิจัยนี้กำหนดให้มีตำแหน่งครอบคลุม อธิการบดี ผู้ช่วยอธิการบดี คณบดี ผู้อำนวยการศูนย์ สำนัก หรือเทียบเท่า ซึ่งในการวิจัยนี้จะเป็นผู้ตอบแบบประเมินรูปแบบการบริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏ ภายใต้พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547 บุคคลเหล่านี้ได้แก่

ผู้บริหารระดับสูง หมายถึง ผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏที่มีอำนาจในการตัดสินใจในระดับสูง ซึ่งเป็นผู้รับนโยบายจากสภามหาวิทยาลัยนำมากำหนดเป็นหลักการหรือแนวทางสู่การปฏิบัติ ซึ่งดำรงตำแหน่งตั้งแต่ระดับรองอธิการบดี ผู้ช่วยอธิการบดีขึ้นไป รวมถึงผู้ทรงคุณวุฒิที่ทำหน้าที่ในสภาสถาบันหรือสภามหาวิทยาลัย

ผู้บริหารระดับกลาง หมายถึง ผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏระดับกลางซึ่งเป็นผู้บริหารระดับคณะวิชา ผู้บริหารระดับศูนย์ สำนัก ได้แก่ คณบดีหรือเทียบเท่า รวมทั้งผู้อำนวยการศูนย์ สำนัก ซึ่งทำหน้าที่รับนโยบายจากผู้บริหารระดับสูงมาสู่การปฏิบัติ

ผู้บริหารที่ตอบแบบสอบถาม หมายถึง ผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏที่เป็นผู้บริหารระดับสูง และผู้บริหารระดับกลาง ที่ปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547 โดยศึกษา 5 แห่ง คือ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม และมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ ซึ่งจะทำหน้าที่ตอบแบบสอบถามผู้บริหารที่ตอบแบบสอบถามเหล่านี้ เป็นผู้ที่มีคุณสมบัติ ซึ่งใช้เป็นเกณฑ์ในการคัดเลือก ซึ่งจะทำให้ได้มาซึ่งข้อมูลที่มีความสมบูรณ์และเกิดประโยชน์ในการวิจัย